

REALIZAREA
PLANULUI

— Trebuie să te sacrific! Numai așa mai ajung sus la timp..

u n 7 i e d

O ASOCIAȚIE HOTĂRITĂ

Alaltăieri a luat ființă în București o nouă asociație, intitulată prescurtat AHA, sau prelungit «Asociația celor mai Hotărâți Antidansatori». Conform statutului, scopul membrilor este de a stăvili extinderea dansurilor zise de salon sau moderne și de a milita pentru limitarea maximă a manifestărilor existente.

Primul document elaborat după constituire a fost o telegramă de felicitări și încurajare trimisă tuturor trusturilor alimentației publice locale, pe scurt T.A.P.L., care veghează de ani de zile ca în București să nu se mai poată dansa nicăieri în cursul zilei, din motive pe care nu le cunoaște nimeni, inclusiv cei care răspund de această problemă la sus-amintitele formațiuni culinaro-muzicale. Experiența contrară din diferite alte orașe ale lumii, Praga, Arad, Triest, Sighișoara, Varna, Oslo, Huși nu a putut rodi și la noi, sub motiv că pe noi nu ne interesează cum își petrec timpul liber rimnicenii-sărați, montecarliștii, copenhagii ori sighetanii marmați.

O caldă scrisoare circulară (conținând însă și câteva observații prietenești) a fost expediată de noua asociație restaurantelor «Cina», «Ambasador», «Terasa Colonadelor» și «Cișmigiu». S-a apreciat că aici dansul începe cât mai târziu posibil, adică în jurul orelor 23 și că după un șir de pauze bine susținute, în jurul a 30—40 minute fiecare, programul ia sfârșit cam pe la 0,30, ceea ce raportat statistic la numărul de dansuri și de dansatori din local duce la obținerea frumosului indice de 0,08 secunde dansate pe cap de consumator, cifră rar atinsă în practica mondială.

Observațiile amicale se refereau la faptul că în timpul afectat soliștilor cu megafon, unele perechi sînt lăsate totuși să evolueze pe pista circulară în loc să fie gonite prin ironii microfonice sau alte mijloace persuasive. La eventualul

răspuns că acele perechi ar fi formate din străini aflați la noi ca delegați ori turiști, deci neinformați asupra chestiunii, Asociația își permite să remarce că și ei trebuie educați, operație cu atît mai lesnicioasă cu cît este știut că toți soliștii noștri de muzică ușoară cunosc un considerabil număr de limbi materne în care-și cîntă, de altfel, mai tot programul. Se pot deci strecura sfaturi amabile chiar în strofele textelor.

A fost expusă sugestia ca orchestrele din restaurante, care încep toate la ora 21 cu «Într-o piață persană» de Ketelby, uvertura la «Cavaleria rustică» de Mascagni, «Hora de la Leordeni» și «Valsul rozelor» să adauge la acest duios și instructiv program fragmente din «Noaptea Walpurgiei», «Marșul naturaliştilor» și «Mindra mea sprîncene multe», în așa fel încît muzica de promenadă să-i facă efectiv pe tinerii veniți la restaurant pentru a dansa, să-și ia cîmpii către miezul nopții și să se rezume pe viitor exclusiv la matinee de joie de la casele raionale de cultură.

Nu se cunoaște încă răspunsul adresaților, dar Asociația speră să obțină cu timpul excluderea definitivă a dansului din localurile publice.

Îi urăm o viață cît mai scurtă.

VINOVAȚIE ȘI INOCENȚĂ

Sala tribunalului raional Avocați
Lume cu procese O judecătore
Gură cască și doi asesori

Alexandrina Tuțu, născută Movilă, s-a bătut cu vecina ei Dora Vrabete, născută Panaitescu. Una e înaltă, osoasă, vinată, cu gura pungă. Cealaltă e trupeșă, cu părul vopsit și trei cute între sprîncene. Crîncene femei.

— ...Și-atunci, dînsa de-aici mi-a tras una în spate cu bătătorul de covoare, așa de rău că mi-a făcut și-o *eschimoză*, vedeți că aveți certificatul de la Morgă în dosar...

Judecătoreea nu se mai miră de nimic. Întreabă și ea, așa, într-o doară:

— Ce-ai căutat la Morgă?

— Ei, mă rog, acolo la serviciul legist care dă certificate cînd te bate cineva și-ți face *eschimoze*.

— Echimoze...

— Cum ziceți dumneavoastră.

— Vrabete Dora: recunoști că ai lovit-o cu bătătorul?

— Dar ea de ce mi-a strîns pisica în ușa de șchioapătă și azi și cine o vede blastămă?

— Tuțu Alexandrina: recunoști că ai provocat cu bună știință infirmități pisicii numitei Vrabete?

— Să spună ea mai întîi de ce mi-a turnat bicarbonat în supă, că gătim în aceeași bucătărie și eu numai cît am ieșit, că suna pentru lumină...

— Recunoști că i-ai pus bicarbonat în oală?

— Dar cine a rupt firele de la sonerie?

— Recunoști chestia cu firele?

— Să se jure că n-a ars ea carpeta din hol.

— Ai ars carpeta?

Împrecinata are toate răspunsurile gata, dar unul din asesori șueră discret o sugestie în urechea judecătoreii:

— Din dosar reiese că amîndouă sînteți căsătorite. Unde sînt bărbații dumneavoastră?

Ambele întorc capul pe jumătate, a Tehamite, spre sală. Sînt în sală. Așa? Ia să poftescă și dumnealor mai aproape.

Vin incurcați, șovăielnici, unul scund, cu chelia transpirată, celălalt cam adus de spate, căutînd mereu în lături.

— Unde vă aflați cînd vi s-au războit nevestele?

— Scuzați, noi, ca bărbații, la o bere...

— Împreună?

— Păi da. Ne-am și vorbit: cum începe cîte o ceartă, o cam luăm din loc. Că dacă n-au pace...

— N-ar fi normal să vă mai prelucrați puțin doamnele?

— Ori să le luați și pe ele la o bere?

Și asesorul cel tînăr rîde scurt.

— Eu îi spun de mult ăsteia, a mele — se învionează Vrabet — să se astîmpere, că într-o bună zi s-ar putea să-mi sară și mie țandăra.

Dar femeia îl privește o dată adînc și chelul tace potolit, uitîndu-și batista pe creștetul luciului. Sub cămașa aspră s-ar putea să fie el însuși plin de echimoze.

Celălalt bărbat explică îngăimat că «numai cu duhul blindeții, numai așa și nu altfel».

Sînt deci expediți înapoi în bănci și interogatoriul reîncepe posac:

— Recunoști că ai tras cu cărbune pe tapet?

— Să mărturisească aici, de față cu toată lumea, dacă a rupt și eu clanța...

— De ce ai deteriorat...?

— Dar ea de ce a...?

— Recunoști că...

— Deoarece...

— Recunoști...

— Ea a...

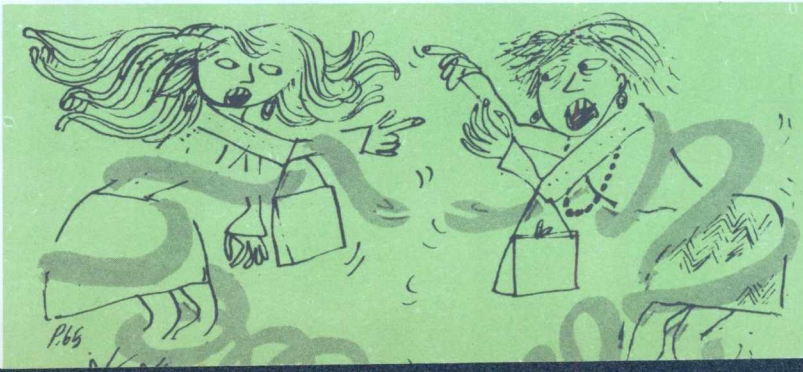
Li s-a dat un nou termen, ca să se împace. La ieșire, o bătrînă rumenă le aruncă o vorbă dintr-o dungă:

— Împăcați-vă acu', dragelor, nu mai umblați la judecăți.

— Vai de mine — se oțelește uscata — n-ar crăpa de bucurie? De abia sîntem la al treilea termen.

— După șase procese, măicuță — lămurește acru și vopsita — lasă-mă s-o văd și eu dînd o dată de ceasul morții.

Bărbații au rămas, prudenți, mai în urmă. Stau oarecum spate în spate ca cei doi grenadierii în fața lupilor.

DOUĂ SCHITE DE VALENTIN SILVESTRU

Autoritatea trîntorului

Ca un nou născut în fașă
Stă, mănincă și se-ngrășă.
Ghiftuit și burduhos
El devine mofturos:
Ba că mierea nu-i legată
Ba că ceara nu-i curată...
Zice că albinele
Nici nu-i prea vor binele
Și că-i dau să înțeleagă
Că dospește ziua-ntreagă
Printre faguri stînd degeaba
Și mai mult încurcă treaba.

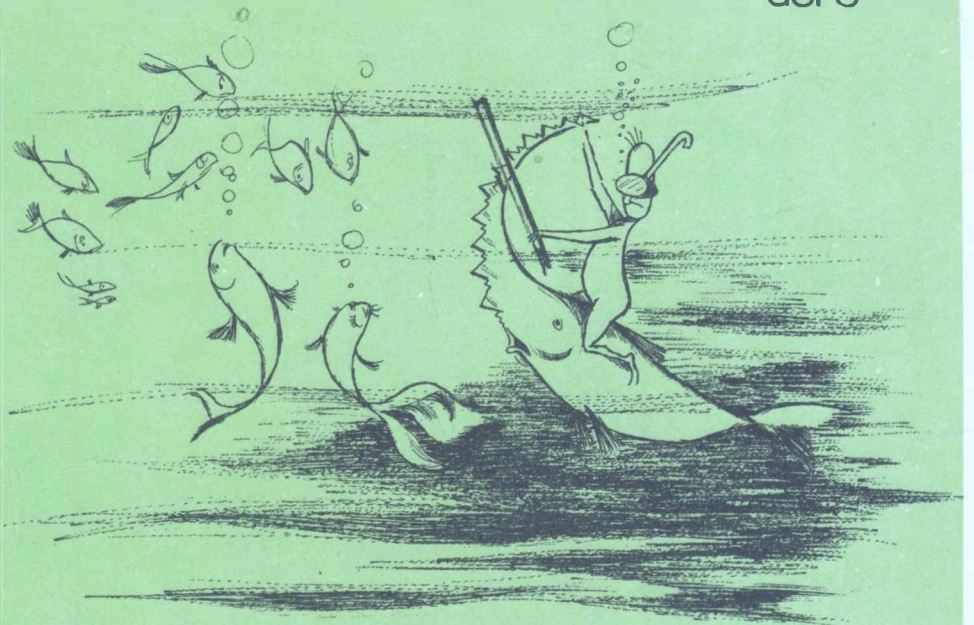
— După ce le-ajut în muncă
Și le demonstrez precum că
Zumzăie supărător
Fără rost și fără spor,
Că-și fac veacul pe teren
Pentru-o boabă de polen
Cînd mai fac și băi de soare
Ore-ntregi pe cîte-o floare
Bizîind, cînd se-ntorc seara
Că le-a deșelat povara
Și minșind fără sfială
Că sînt rupte de-oboșală,
Ele-n loc să-mi mulțumească
Că le-nvăț cum să muncească
Se ridică (unele)
Și fac pe nebunele
Împroșcîndu-mă cu multe
Vorbe grele și insulte:
— Ce vrei, unurosule,
Grasule, burtsule?
— Ești nemulțumit? Poftim?
Nu-ți mai place cum muncim?
— Uite, leneșul fudul
Cică n-a crăpat destul
Și i-o fi slăbit puterea!
— Poate nu-i prieste mierea
Și rîvnește pasă-mi-te
Zeamă de răbdări prăjite.
Păi, dacă ne supărăm
Nu te teme, că ți-o dăm.

— Bag de seamă foarte bine
Că suratelor albine
Critica nu le prea place,
Eu regret dar n-am ce face
Zise trîntorul jîgnit
Supărat și înăcrit.

Nu mai că-ntr-o bună seară
Îmbuibatul meu erou
Fu zburat pe ușă-afară
Și-nvăță un lucru nou:

Critica (doar ea) nu poate
Ține loc de-activitate.

GOPO

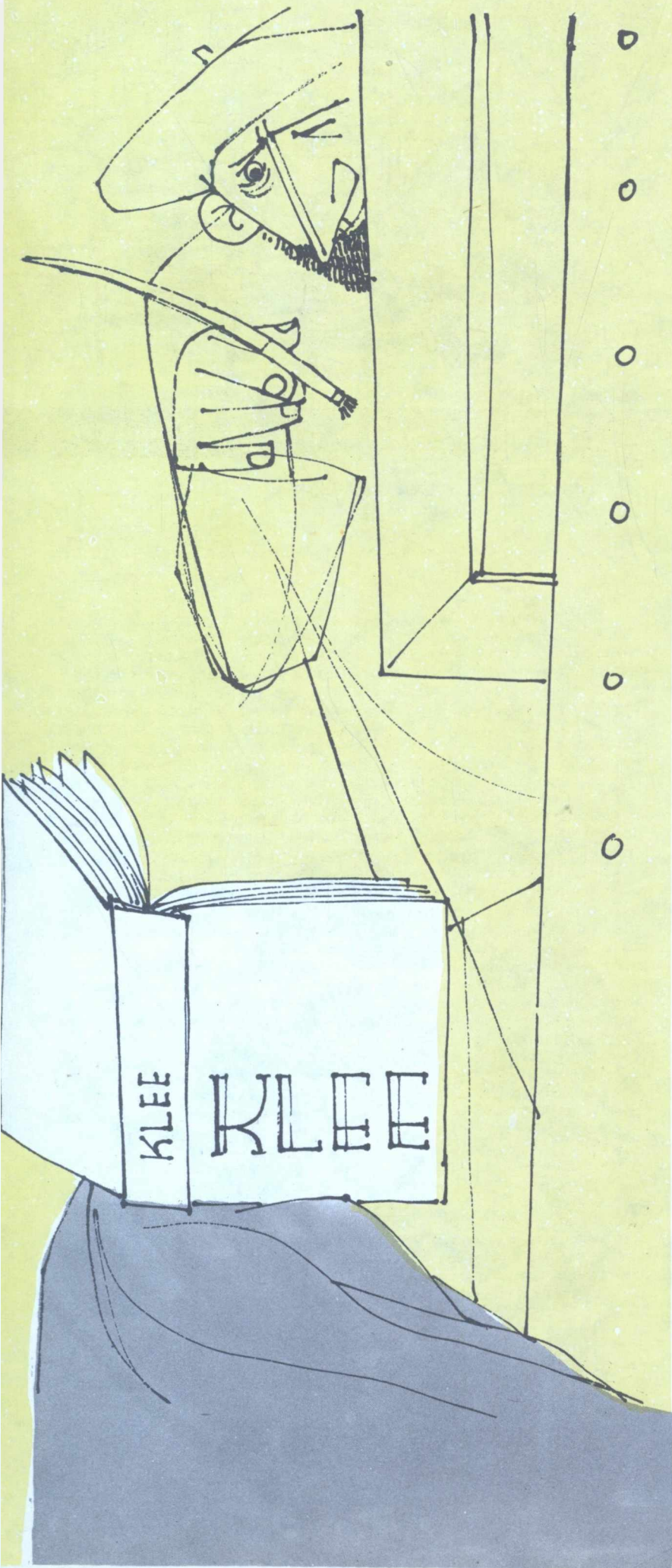
MUZICĂ LA FIERĂSTRĂU

A. LUCACI

— Oool, Polistiren!!!

Unii artiști în căutare de «originalități»
pastișează după măștrii artei occidentale.

«MODELUL»

— Ce servim la domnu' ???

Despre fratele siamez mezin

In lipsa vreunor argumente plauzibile care să convingă c-ar fi imposibile isprăvile naturii (stil «boroboafă»), susțin că... au fost (și-am văzut) o dată -n viață, trei pui — frați siamezi — de rață, trăitori (cîteșitrei) într-o preajmă de lac.

— Cel mare se numea MAC,
mijlociul se numea MAC,
iar mezinul... MAC-MAC-MAC.

(E clar, pentru perspicacitățile clare, că puiul cel mic, din născare, tindea spre triplă exagerare.)

Ca majoritatea puilor de rață, noaptea, ei se retrăgeau într-o cotineală cu paturi suprapuse (gen «amfiteatru»).

— Cel mare se odihnea 8 ore,
mijlociul se odihnea 8 ore,
iar mezinul... de 3 ori 8 = 24.

(Acum, și pentru perspicacitățile mai puțin clare, e clar că puiul cel mic, din născare, tindea spre triplă exagerare).

Cum — la nevoie — foarte de-nțeles e, serveau ei, în fiecare zi, cîte trei mese, (la aceeași cantină, — ca frații —).

— Cel mare consuma o rație,
mijlociul consuma o rație,
iar mezinul... 3 rații.

(Probabil, nu ținea la siluetă... Dar, ce clar e că puiul cel mic, din născare, tindea spre triplă exagerare!...).

Ca mai toate rațele, cei trei frați erau pescari pasionați.
Ca siamezi, pescuitul îl făceau la un loc, (dar... fiecare cu propriul său cioc); după care, — amatori de conversații, (chiar animatori) — își expuneau rezultatele față de ascultători.

— Cel mare (modest) și le dubla,
mijlociul (modest) și le dubla,
iar mezinul... și le dubla (normal) de 3 ori.

(Cu încă un efort de perspicacitate, putem conchide că cel mai mic frate proceda la fel în toate).

ILEANA PREDESCU către C. RAUTZKI: — Păpușelule, dacă am avea și în sală atâtea scaune câte sînt pe scenă..

de G. HULUBEI

- Ca salariat, ar fi pretins 3 salarii ;
- ca regizor de film... 3 scenarii ;
- ca bolnav de malarie... 3 malarii ;
- ca an NE-bisect (vezi februarie!)... 3 februarii ,

- ca beneficiar oarecare... 3 beneficii ;
- ca tînăr absolvent de institut... 3 servicii ;
- ca serviciu (vezi instituție!)... 3 edificii ;
- ca edificiu... 3 frontispicii ;
- ca internat în ospiciu... 3 ospicii ;

- ca tînăr excentric... 3 țăcălii ;
- ca gelos... 3 gelozii ;
- ca soț... 3 soții ;
- ca îndrăgostit de Maria să zicem... 3 Marii
(de la fiecare cîte 3 copii)

- ca reformator (al scobitorilor, de pildă)... 3 reforme ,
- ca schimbător de locuință... 3 filodorme ;
- ca preșcolar... 3 fabrici de bomboane ;
- ca milionar... 3 (ori 3 ori 33) milioane.

- ca scriitor... 3 tone de adulație
pentru cele 3 pagini de compilație,
executate-n 3 concedii de creație ;
- ca articol confecționat în asal (cu abnegație!)
...3 defecte de fabricație ;
- ca Newton... 3 legi de gravitație ;

- ca student respectabil... 3 pile influente ;
- ca moștenitor... 3 testamente ;
- ca astenic... 3 concedii urgente
și... 3 doze de medicamente...

Și culmea e, că... — din informații —
puiului de rață, în multe situații,
î se-mplineau zisele aspirații.

Cînd se intoxica... avea 3 intoxicații,
(una el, și cîte una frații.)
Cînd se-mbăta, obosea sau se-mbolnăvea nișel,
se-ntimpla de obicei, la fel,
adică... sufereau și ceilalți de pe urma lui
(Al naibii pui!)

Iar cînd, în sfîrșit, a decedat (dup-atîtea exagerări),
a avut parte de 3 înmormîntări,
(deși... un singur sicriu și o singură groapă...)

Morala ...îmi scapă.
Nici n-ar prezenta însă vreun interes prea mare,
cazurile de «frați siamezi» fiind destul de rare.
Și-apoi... c-o singură morală să închei,
cînd puiul cel mic ar fi pretins... 3?

3
X
3
X

||
W

Ce Se Poartă?

Creier. Dar nu se poartă pané, à la grec, la capac sau la grătar. La cap. Și se poartă tot timpul. La slujbă, acasă, dimineața, la prînz, seara. Cine n-are, nu-i la modă. Ce să-i faci? Asta e situația. Și ce-i mai greu e că nu-l găsești de vînzare la nici un magazin, nici cu metrul, nici cu kilogramul. Aici e fiecare cu producția proprie și nici nu merge să obții cu aprobare. Altă chestie este că în această problemă se permite și stoc supranormativ. Ca să vă spun că sînt unii care au supranormativ de invers, adică au rămas în urmă cu moda asta, o să spuneți c-o fac pe deșteptul. N-o fac, domnule, dar te rog pe dumneata să-mi spui ce crezi despre treaba asta pe care am văzut-o astă vară la Mamaia.

Erau acolo niște chioșcuri cu covrigi, chifle, cornuri, bere rece, brînzoaice, pîine, de toate. Și lapte bătut. Nu mai spun că lingă chioșcul de peste drum de hotelul «Internațional» era și o mașină «automată» de vîndut înghețată (știu că nu-i de sezon, dar vă spun, așa ca chestie, să prindă bine pentru la anul). Și cum vă spun în mașina asta automată introduceai o monedă să-ți iasă o înghețată. Dar nu-ți ieșea nimic, pînă ce puștiul în halat alb, care stătea lingă mașină, nu-ți trăgea afară înghețata cu două degetuțe neautomate, dar salvatoare, că, fără el, rămîneai și fără monedă și fără înghețată. Ce mi-a omorît mie concediul e că am încercat să înțeleg pentru care motiv nu-i dădeam lui banii, ca să-mi dea înghețata și trebuia s-o mai facem pe automații și eu, și el, și mașina. Dar să revenim la povestea cu laptele bătut, că acolo-i cu cîntec. M-am dus la chioșc în prima zi și am cerut un lapte bătut. Mi l-a dat într-un păhărel alb, destul de solid, cred, din carton cerat. Un leu. Cum laptele nu era rău, am mai cerut o porție. Tot în paharul din care băusem mi-a dat. Cincizeci de bani: «Stai frate, zic, te înșeli, e un leu». «Nu, zice, paharul l-ai plătit înainte!» Noroc că eram la o distanță serioasă de mare, altfel mă aruncam în apă și mă inecam. Care va să zică, ați priceput, nu? Cincizeci de bani produsul, cincizeci de bani ambalajul! Dacă se aplică treaba asta și la pantofi, costume, paltoane sau alte produse, e în regulă. Dai o mie pe costum și ți-l ambalează tot la prețul de o mie. Dar mai e o chestie. Păhăruțele astea nu prea le arunca nimeni. Că după ce beai din ele un lapte, două sau trei, ele tot solide rămîneau. Și atunci le puneai în niște coșuri care se aflau chiar lingă chioșc și care se umpleau cu păhărele în perfectă stare; sau la chioșcul celălalt, într-o lădiță amenajată chiar pe tejghea. Ce se întîmplă cu păhărelele astea a cincizeci de bani bucata, întrebuițate, dar în bună stare, eu nu știu, că cu ochii mei n-am văzut. Uite de-aia m-am întors eu din concediu mai slab cu cinci kilograme. De oftică. Auzi, domnule, ce socoteală: cincizeci de bani laptele, cincizeci de bani paharul! Pe cîntea mea, nu știu de unde-mi vine boala asta, că atunci cînd sînt în concediu și sînt la mare, sînt și prost! Uite, eu abia acum, după patru luni jumătate, m-am trezit! (Dacă o să vă spun că într-o zi chioșcarul mi-a luat numai 40 de bani pe lapte o să spuneți că am înnebunit. Să nu mă mișc de aici dacă mint!)

SADI RUDEANU

Am cunoscut fel de fel de oameni, cu fel de fel de nume și, de fiecare dată, aceste nume intrau într-o totală contradicție cu starea sau înfățișarea celor care le purtau. Așa, de exemplu, Grigore Burlacu se căsătorise la 17 ani; Haralambie Chelcu avea atîta păr pe cap încît orice pălărie i-ar fi fost prea mică; Gheorghe Chefliu nici bere nu-și punea pe limbă, iar la Nicodim Cumplitu găseai o bunătate cum nici nu te așteptai.

Cu Vorbălungă Costache însă lucrurile se schimbă. Te uitai la el, îl ascultai, iar cînd îi aflai numele te bătea gîndul să crezi că ori și l-a pus anume, ori moștenindu-l se străduie să și-l justifice. Vorbea omul ăsta atît de mult că s-a făcut repede celebru în toată instituția.

— Mai lasă, Vorbălungă, să mai vorbească și alții!

Rugămintea pierea în vînt.

Vorbălungă își aducea aminte de toate întîmplările petrecute la școala elementară, la școala medie, la cea de contabilitate... În sfîrșit își aducea aminte de asemenea întîmplări care îi permiteau lui să vorbească un anumit timp. Fiindcă trebuie să știi că Vorbălungă nu era chiar așa un palavragiu oarecare și fără socoteală. Exista și în activitatea lui o ordine, aș spune chiar un fel de normă. De pildă, Vorbălungă trebuia să vorbească în fiecare zi atît și în așa fel pînă cînd simțea că-l ustură gîtul. Atunci, cum s-ar zice, norma era îndeplinită cu toate că

el, Vorbălungă, nu era încă mulțumit. Conștiincios, el dorea s-o și depășească, dar gîtul, gîtul îl ustura îngrozitor și dacă n-ar fi fost vorba de propriul său gît, ar fi văzut aici un act de împotrivire. Trebuie menționat că în instituția noastră, în general, oamenii învățaseră să se apere într-un fel de această patimă a lui Vorbălungă:

— Vine Vorbălungă! Nici o vorbă!...

— Vorbălungă! Faceți-vă că nu-l vedeți...

Erau însă și împrejurări în care nimeni aproape, oricît ar fi fost de experimentat, nu se mai afla în stare să ia o măsură eficace. De pildă, avea loc o ședință:

— Înscrieți-vă la cuvînt, tovarăși, și dezbateți toate laturile problemei...

Sfatul acesta era primit de Vorbălungă cu o nemaipomenită bucurie și pînă-i venea rîndul la cuvînt el se perpelea pe scaun ca și cum aștepta să se urce pentru prima oară în avion. Vorbălungă n-avea ceva deosebit de spus, adică n-avea de dezbătut nici o latură a problemei dar el știa să ridice orice lucru cit de mărunț și neînsemnat la rangul de problemă de foarte mare importanță.

O dată, nimerindu-mă lingă el, am încercat așa, din curiozitate, să văd cîte cuvinte poate declanșa Vorbălungă într-un anumit timp. Nu zic, s-ar putea întîmpla să mă fi încurcat în vreun loc. Cu aproximație, însă, Vorbălungă a aruncat în urechile noastre

6 000 de cuvinte! N-am avut răbdare și cum a terminat i-am comunicat rezultatul.

— 6 000? m-a întreat el cu ochii plini de strălucire. Și s-a lăsat pe scaun, fericit.

Într-o zi l-am întîlnit cum nu-l mai văzusem niciodată: slab, gălbejit și nespus de trist de parcă i-ar fi căzut pe cap o mare nenorocire.

— Ce-i cu tine, Vorbălungă? l-am întreat. Nu mi-a răspuns. A făcut numai un semn cu mina care voia să însemne: «Ce să fie? Nu vezi?»

A doua zi am aflat cu stupefacție că Vorbălungă a murit. O moarte cu totul senzațională. A murit din senin, din motive care multă vreme au rămas o enigmă chiar și pentru cei mai experți medici.

Pentru că nimeni nu poate crede că un om poate să moară dintr-o simplă răgușeală. Pe Costache Vorbălungă l-a tras curentul, a răgușit, n-a putut vorbi o săptămînă și a murit de inimă rea.

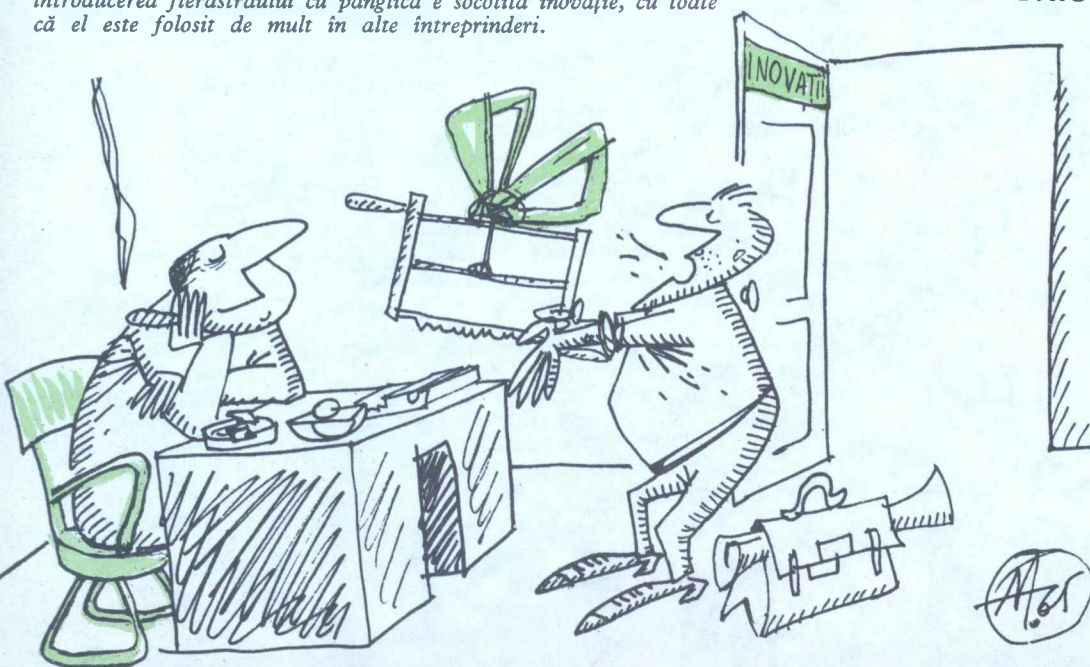
Costache Vorbălungă a rămas adînc întipărit în amintirea noastră. Dar oricum, am fi dorit să rămînă numai în amintire. Ieri am asistat însă la o scenă petrecută în cabina portarului. Venise un tinerel care solicita postul defunctului Costache.

— Numele dumneavoastră? a întreat portarul.

— Marin Vorbălungă!

Portarul s-a îngălbenit, apoi a rupt-o la fugă pe stradă și nu l-am mai văzut.

La întreprinderea industrială de prefabricate din Satu-Mare, introducerea fierăstrăului cu panglică e socotită inovație, cu toate că el este folosit de mult în alte întreprinderi.

— Fierăstrăul cu panglică e fumat; eu zic să-l introducem și pe cel cu «funduliță»!!!

A. ANDRONIC

AL CLENCIU

— Ai slăbit! Care a fost greutatea dumitale maximă?
— 108 kg!
— Și minima?
— ... 3,5 kg!

ANUNȚ IMPORTANT

Anunțăm pe toate căile, inclusiv Calea... Victoriei nr. 25 — unde își are sediul redacția noastră — deschiderea unui nou hotel: Hotelul «Urzița». Este situat foarte central deoarece se găsește în mijlocul revistei. Nu are locuri de mai multe categorii pentru a nu fi confundat cu unele teatre, unde de asemenea, se doarme uneori. Hotelul funcționează numai în acest număr al revistei și găzduiește, în chip de pasageri, diverse aspecte de la unele hoteluri din Capitală. Sperăm să fie pasagere, adică să nu rămână multă vreme prin locurile unde le-am găsit găzduite.

DRAGA MEA NEVESTICĂ

Află despre mine că te rog să-mi trimiți pe numele meu de pasager la hotelul «Dunărea» dopul căzii de la baia noastră de acasă. Ai grijă însă ca să-mi parvină repede la adresa de mai sus din Calea Griviței nr. 140, etajul doi pe stînga cam urci scările cu liftul. Altfel nu pot face baie la hotel, că toate camerele sînt cu acces la... Baia Centrală sau oricare alta din București. De fapt aici, la «Dunărea», există și camere de baie la fiecare etaj. Ele au săpun, au prosoape și au nevoie de dopuri, fără de care apa se scurge pe canal în timp ce pasagerul stă în cadă. Și atunci omul face baie de săpun și se clătește cu prosopul.

Dacă nu reușești să demonțezi dopul căzii de acasă, știi ce? Trimite-l urgent pe Gigel, nepotul nostru. Așa, vede Bucureștiul și vede și de mine să pot face baie la hotelul «Dunărea». Că o să țină el palma în cadă în chip de dop. Asta o să fie o palmă pentru administrația hotelului care nu procură dopurile.

Te îmbrățișez cu tot săpunul pe mine... că a curs iar apa din cadă.

Ionică

ÎNȘTIINȚARE DESCHISĂ DE... NOI

HOTEL «NORD» — București

Către
C. Mitică, comuna Șelimbăr
nr. 294, reg. Brașov

Camera nr. 17 pe care v-am pus-o la dispoziție pe tot timpul șederii dv. în Capitală este foarte confortabilă, ca și celelalte din hotel. De aceea nu înțelegem pentru ce v-ați supărat pe noi. Ca dovadă, la plecare, n-ați mai trecut pe la portar să-i lăsați cheia camerei și suma de 225 lei reprezentînd costul cazării dv. la noi. Dacă ați vrut să stați gratuit în Capitală, trebuia să vă înrudiți cu o familie bucureșteană și să dormiți la ei buștean.

Rămînînd în așteptarea răspunsului dv. prin mandat poștal telegrafic, vă asigurăm de toată indiscreția noastră pentru cele înțimplate.

(ss) Îndescrifabil

Centrul nr. 21 din str. Șelari 17
al cooperativei «Sporul» a greșit
măsurile uniformelor pentru per-
sonalul hotelurilor

ADMINISTRAȚIE

Administratorul: — Mă cau-
tă cineva? Aicea-s!

ȘAH CU... VALIZE

Sugerăm Federației Române de Șah ca la viitoarele întreceri ce le va organiza să invite și administrația hotelului «Muntenia», care îndrăgește acest sport. Asta probabil pentru că, în fiecare cameră salariații vād... pat. Așa că ei practică des șahul. Dar, inventivi, au înlocuit piesele prin pasageri, iar tabla în pătrățele albe și negre cu camerele hotelului. Că, în fond, și ele sînt pătrate! De aceea, de multe ori, pasagerii sînt mutați dintr-o cameră într-alta. De exemplu, cetățeanul Ion Răducanu, salariat la Întreprinderea de achiziții și colectări din Galați, a sărit, la fel ca o tură de șah, peste 10 pătrățele de 4 x 4 metri cu acces la baie. De la camera nr. 80 a fost mutat la nr. 70, unde și-a găsit la prînz bagajul. I s-a motivat că măsura a fost luată pentru a se asigura cazarea unui grup O.N.T. Va să zică, în timp ce turiștii făceau excursie prin Capitală, pasagerul gălățean a pornit în excursie prin hotelul «Muntenia». Probabil, administrația hotelului și-o fi zis: «Tot e... în deplasare!»

NANI, NANI... CUM DAI BANII

Unii oameni fumează. Și avînd această pasiune, preferă țigările, trabucul sau pipa. Vasile Bărbuș, portar gestionar la hotelul «Bucegi», se dă însă în vînt după ciubuc. Îl ia de la pasageri sub diverse monede, toate la un loc însemnînd un surplus peste tarif. Pentru dormit, pasagerul primește chitanță, iar pentru bacșiș primește mulțumiri. Bineînțeles, acestea sînt verbale. Că vorba se duce odată cu călătorul. Se duce la Întreprinderea de Hoteluri București, unde reclamă. Așa a procedat și inginerul Mihai Piters din Sibiu. Dăduse o bancnotă de 25 de lei pentru un pat care costa 15 lei. Vasile Bărbuș a luat banii, a pus 15 lei în sertar și restul în buzunar. Pasagerului s-a mulțumit să-i ureze «Somn ușor!». Mai bine îi spunea «Somn ușor»... cu bacșiș greu!

REPORTAJ DE V. D. POPA ȘI A. POCH

TONUL FACE .. COMPORTAREA

Vasile Sebeș, portar gestionar la hotelul «Muntenia», nu pare de vîrsta pe care o are pe buletinul de identitate. El reușește să se mențină bine intrucît îi lipsesc cîțiva ani. Este vorba de cei șapte ani de acasă pe care îi are în minus din gestiunea educației. Așa se explică de ce, cînd este în serviciu, nu vorbește politicos pasagerilor și ridică tonul la ei.

Din această cauză, cîcă, pasagerii nu mai îndrăznesc să folosească telefonul public din holul hotelului. Li-e teamă că aparatul are un ton... răstit. Ca și portarul!

SCUZĂ... NESCUZABILĂ

Dumitru Paraschivescu din Craiova, str. A.I. Cuza nr. 18, a refuzat să suporte pagubele inundării camerei nr. 4 de la hotelul «Cerna», provocată de el din neatenție, în timp ce făcea baie.

A strigat, cîcă-n odaie,
Ca portarul să priceapă:
— După ce-am ieșit din baie,
Vreți să mă băgați la apă?

DICȚIONAR... CU O LITERĂ

ȘIFONIER: Dulap din lemn cu una, două sau trei uși. Poate fi folosit la păstrarea îmbrăcămintei și a lenjeriei. La etajul V al hotelului «Cerna», locul șifonierului însă îl ține camera de baie intrucît acolo se depozitează cearsaturile schimbate din camere. Din această cauză, baia devenită șifonier stă incuiată și nu poate fi folosită totdeauna de către pasageri. Și dacă lenjeria etajului a fost luată în primire de cineva, în schimb n-a fost luată în primire administrația hotelului pentru acest procedeu.

ION FLOROIU, portar
gestionar la hotelul «Carpați»,
are o ținută neîngrijită, um-
blind nebărbierit.

— Ce-i cu barba dumitale?
— É mare? Mă mir, că
de-abia ieri m-am bărbierit
în ședință promițînd că mă
rad zilnic.

— Sinteți programat?

RIK AUERBACH

— Cum ai reușit să te umfli așa???

— Cunosce eu un ospătar și l-am rugat să mă umfle ca pe o notă de plată...

PE „PE”

— SCHIȚĂ C

Peste cel mult o jumătate de oră, cei doi tineri se vor afla în fața omului care le va pecetlui soarta. Evenimentul avea să aibă loc în clădirea impozantă și sobră, peste drum de bufetul denumit cit se poate de semnificativ «Peronul fericirii». Pentru că mai aveau încă destul timp până la ora fixată s-au hotărât să bea un pahar de bere împreună. Era prima dată, am putea spune, citind un clasic, când aveau să fie singuri cu ei înșiși. Răgazul era binevenit, pentru că peste câteva clipe nu mai aveau să fie ceea ce sînt, ci ceva mai mult sau mai puțin, ipostaze în care viitorul apare urmat întotdeauna de un tulburător semn de întrebare.

Pe chipurile celor doi se puteau desluși semnele precise ale unei totale fericiri, un fel de beatitudine care nu poate fi comparată decît cu expresia bine cunoscută a învingătorului de la Maraton, prăbușit pe treptele victoriei.

Fata își privea partenerul cu duioșie, ca să nu spunem matern, deoarece era aproape minoră, pe cînd el o privea lung și bărbătește, conștient că va trebui să ia o mare hotărîre. S-au cumpărat, bineînțeles, alune și flori și pentru că tocmai intrase în local un vînzător cu stilouri destul de suspecte, au cumpărat și ei cîte unul oferindu-și-le reciproc în vederea semnăturii cu care vor încheia această zi istorică. Pentru ei calitatea stiloului nu avea nici un fel de importanță, dar gestul era măreț și cit se poate de induioșător. Apoi tinerii, în fața halbei cu bere, au început să discute:

— Nu-ți pare rău de pasul pe care îl faci? a întrebă-o el zîmbind.

Fata se înroși de emoție și cu mîndrie își aruncă de pe frunte o șuviță de păr rebelă (dacă ați observat, în toate poveștile amoroase există în momentele grave, o «șuviță de păr rebelă»).

— Nu, n-o să-mi pară rău. Sint în față înfrunt destinul. Dar ție n-o să-ți pară rău.

Băiatul se gîndi cîteva clipe în mod foarte serios. Efortul îl făcu să transpire.

Privighetoarea

*Ca orășanul spre oxigenare
Mai poposesc și eu în Cișmigiu
Și-ascult cum cîntă o privighetoare
Pe fond de-așus frumos și siniliu.*

*Am întîlnit pe-aceeași cîntătoare
La Borsec în pădure mai tîrziu,
Dar trîlul îi părea mai arămiu
Și văduvit de calda lui splendoare.*

*Era aceeași, că m-am informat,
De fapt nedumerit am întrebă:*
— «De ce ți-e glasul parcă mai dogit

*Și trîlul tău aduce cam a cuc?»
Răspunsul ei m-a cam nedumerit:
— «Pădurea-i slujbă, parcul e ciubuc.»*

CONSTANTIN OTTESCU

„ZORONUL FERICIRII“

REBUIE NEAPĂRAT CITITĂ DE DOUĂ ORI –

— De ce să-mi pară rău? Zic și eu, ca coleg cu care jucam table: alea japca est.
 — Nu crezi că ne-am grăbit? murmură ea privind melancolică spuma care se topea pe o halbă. Dacă ne-am mai fi gândit vreodată două zile, trei zile, poate...
 — Nu, obiectă băiatul. Lucrurile tărate n-au nici un rost. E clar că viața noastră, că dragostea noastră, trebuia să fie așa aici. Ne cunoaștem destul de bine, nu-i așa?
 — Desigur, zise fata, ronțâind o alună. În două luni de zile am avut destul timp să ne cunoaștem. N-am să uit, de pildă, niciodată ziua în care îmi spui tu «Tumpy».
 Băiatul zîmbi.
 — Acum va trebui să-ți schimbi numele. Trebuie să pari mai serioasă...
 Fata se înroși la față. Era o fire emotivă. Băiatul o întrebă:
 — Crezi că ai să fii fericită?
 — În general sînt o fire optimistă. Am să-mi dau seama, de pildă, cursurile la fără frecvență.
 — Dacă vrei pot să te ajut. Aș putea să-mi meditez la matematici, de pildă.
 — Oh, murmură fata. Tu ești atât de ocupat. De altfel, știi foarte bine că are cine să-mi mediteze...
 — Ai dreptate, uitasem. Prietenul ăsta al tău, are multă doxă. În câteva lecții poți să cupera timpul pierdut.
 Cîteva timp ronțâiră alune în tăcere. Se vedeau mingiile și își zîmbeau.
 — Dar tu — întrebă fata, crezi că ai să fii fericită în anul ăsta la conservator?
 — Sînt aproape sigur. Ea o să mă ajute foarte mult.
 — E tare bătrînă, remarcă fata. Și mai trebuie să-ți facă și un fond de ten care-o să-ți ezavantajează.
 — E o mare actriță — zise el cu timiditate. Tu nu poți înțelege ce înseamnă adevărată frumusețe. N-ai să mă poți înțelege niciodată.
 — Trebuie să recunoști totuși că n-am încercat să te demobilizez. Am fost și la teatru de două ori, numai ca să-ți dovedesc

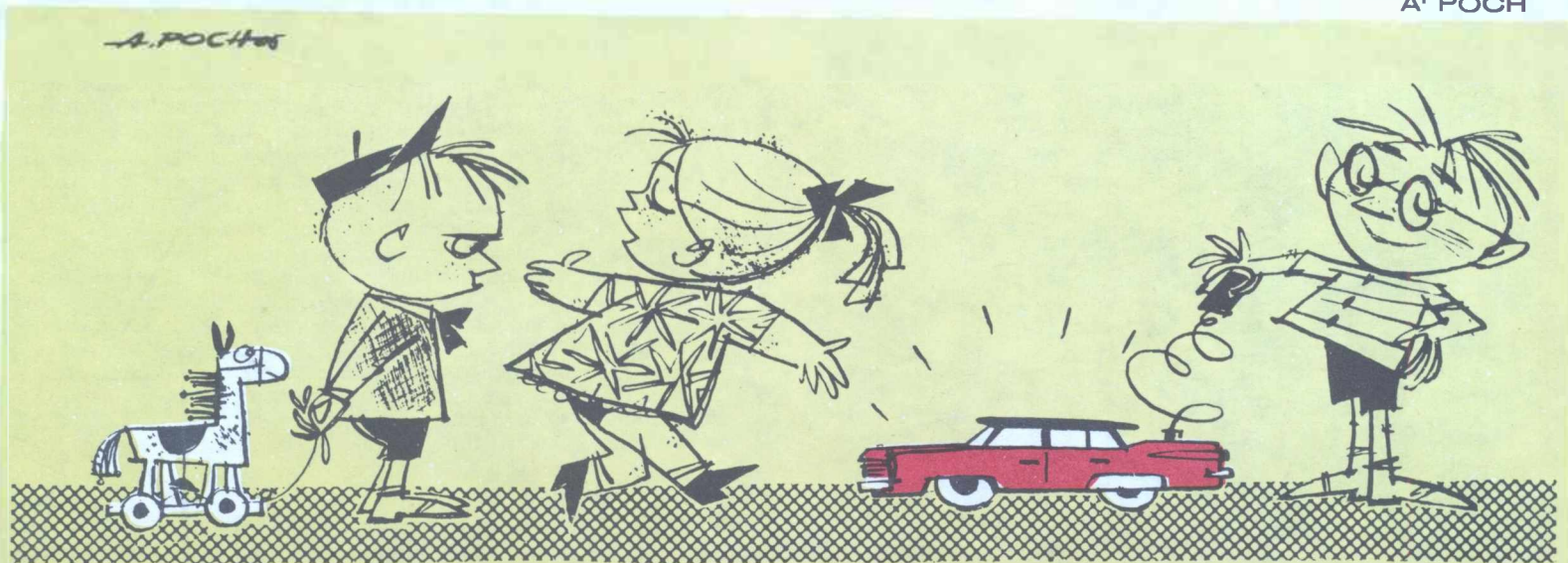
că vreau să te înțeleg.
 — Și eu am fost de acord să-ți termin școala, măcar că, de ce să nu mărturisesc, aproape o după amiază întregă am fost gelos pe prietenul tău cu doxă.
 — Gelozia e o prostie — zise ea, mîncîndu-l din ochi.
 — Sînt de aceeași părere — confirmă el — pornit pe concesiile.
 — Sentimentalismele n-au nici un rost.
 — Cred și eu; ori e albă ori e neagră. Ce rost are să nu fim sinceri?
 Băiatul aruncă o privire spre ceas.
 — Peste cîteva clipe trebuie să mergem. Vine și mama ta?
 — Cum o să vină, caraghiosule? Uipi că nici nu te cunoaște? Nu i-am vorbit niciodată despre tine... Știi, nu eram prea sigură...
 — Nici tata nu știe. N-am avut timp să-i spun. Ar fi fost o poveste prea lungă... și pe urmă ce sens are să se amestece babacii în viața noastră? O putem descurca și singuri...
 — Crezi că o să țină mult? — mai întrebă fata. Știi, mai vreau să prind în dimineața asta și un film...
 — Nici o teamă. Se va termina foarte repede. De altfel și eu trebuie să fug la teatru. Sînt așteptat.
 Fata se ridică de pe scaun:
 — Cînd crezi că mă pot muta?
 — Chiar azi dacă vrei. Eu am să vin pe la miezul nopții.
 — Ai să te superi dacă nu te aștept?
 — Nu, deloc. Oricum o să fiu obosit și n-o să mai putem sta de vorbă.
 — Apropo, nu crezi că ar trebui să servim marmorii cu bomboane sau pișcoturi? Mi se pare că așa se obișnuiește.
 — Asta la căsătorie, remarcă băiatul. La divorțuri nu știu cum se procedează. O să ne orientăm la fața locului.
 Și braț la braț au părăsit «Peronul fericirii» intrînd în clădirea Tribunalului care în dimineața aceea părea și mai sobru ca de obicei.

SUPER-FICILITATE

*Eu
 sînt o fîntînă
 Și ce mai fîntînă!
 Am o cumpănă zdravănă și înaltă
 ca o mînă
 cu care mi-e teamă
 să nu zgîrii cerul.
 Am un puț adînc
 ce parcă se-afundă anume
 spre cealaltă lume,
 și atîta răcoare,
 atîta răcoare,
 că toate fîntînile din lume
 pleznesc de invidie și ciudă,
 bolborositoare.
 Îmi lipsește doar
 un lucru mărunt
 care nici nu merită
 în discuție
 să încapă:
 acolo, niște apă.*

MIRCEA BONDA

A. POCH

— Nu mă mai joc cu tine. Mă duc la Nicușor, că el are mașină!

MICI SPECTA- COLE... CASNICE

Familia mea e alcătuită din două persoane: eu, capul familiei și ea, adjuncta. Sau dacă preferați contrariu n-am nimic împotriva, mai ales că e și mai aproape de adevărul istoric. Familie cantitativ mică, dar calitativă.

În problemele de bază n-a existat și nu există divergențe de opinii între șef și adjunct. Dacă Eliza, de pildă, o să-mi șoptească într-o zi: «dragul meu, vreau o rochie», eu n-o să spun niciodată nu, și nici eu, dacă o să-i spun: «draga mea, cumpără-ți o pălărie», ea n-o să spună niciodată nu... Dar lăsând teoria deoparte, viața noastră e senină și limpede precum o vază cu trandafirii în ea.

Dovada cea mai grăitoare este vecina de peste hol, îmbufnată și supărată foc pe noi, fiindcă nu are ce birfi, și, mai cu seamă, fiindcă odaia noastră are uși duble.

Există totuși momente când discuțiile și supărarea încearcă să-și facă drum între noi. Se întâmplă rar: sîmbăta, duminica ori de sărbătorile legale. Adică, atunci când omul are timp liber și e pornit pe distracții. Numai că fiecare e pornit în altă parte. În această problemă n-am statornicit deocamdată un punct de vedere comun.

La începutul discuțiilor, eu mă aflu așezat pe marginea studioului, și Eliza măsoară camera cu pași egali și domoli:

— Elizo, ce program ai fixat pentru după-amiază?

— Decide tu, dragul meu. Mie îmi este indiferent.

Eu sint decis încă de ieri și hotărâsc ușor:

— Să mergem la cinema.

Ea rămîne o clipă descumpănită, o umbră i se așterne pe față și rostește:

— Mi-e indiferent, dar la cinema nu merg. Nu sint pregătită...

— Ce pregătiri, dragă, ce pregătiri? Singura pregătire sint cei opt lei.

Se oprește în dreptul meu, imi trece drăgăstos pieptenele mîinii prin păr și se răsfață:

— Nu te supăra. Să mergem în altă parte... Decide tu...

— Să mergem la teatru.

— Dragul meu, dar ți-am spus limpede: în altă parte. Pentru ce ești rău?...

— Zău, dacă te înțeleg. La cinema nu, la teatru nu... Unde atunci?...

— Unde îți place ție. Mie îmi este indiferent.

— Dacă ți-e indiferent, spune unde ți-ar plăcea.

Se oprește din nou lingă mine, imi prinde o șuviță căzută pe frunte, o răsuțește, și iar se

răsfață:

— Mă gîndeam să mergem la un restaurant.

Mă ridic de pe studio, mă apropiu de ea, îi trec drăgăstos degetele prin buclele ei negre și e rîndul meu să mă răsfaț:

— N-am poftă de restaurant.

— Dragul meu, pofta vine mîncînd. Și unde mîncîci mai bine ca la un restaurant?

— Refuz categoric! mă încăpăținez eu. Îmi este tot una, dar la restaurant n-am chef.

Se încăpăținează și ea:

— Și mie îmi e tot una, dar vreau la restaurant.

Privesc ceasul. Primul matineu s-a terminat.

Disputa continuă. Replicile se încrucișează asemenea unor tășuri de spadă. Eu îi aștern un covor de argumente în favoarea cinematografului și a teatrului. Ea îmi răstoarnă un sac plin cu argumente favorabile restaurantului.

Parcă am fi doi responsabili: de cinematograf, ea de restaurant. O atac frontal cu «București», «Național», «Republica» și «Municipal». Nu se dă bătută și mă contraatacă prin flanc cu «Parcul Trandafirilor» și «Continental» și prin învăluire cu «Ambasador» și «Athenée Palace».

Tratatavele continuă și, cînd mă uit la ceas, trecuse și al doilea matineu. Mai rămăsese doar cel de la ora nouă. Îi dau un ultimatum, ea îl acceptă cu condiția să capituleze la... «Cina».

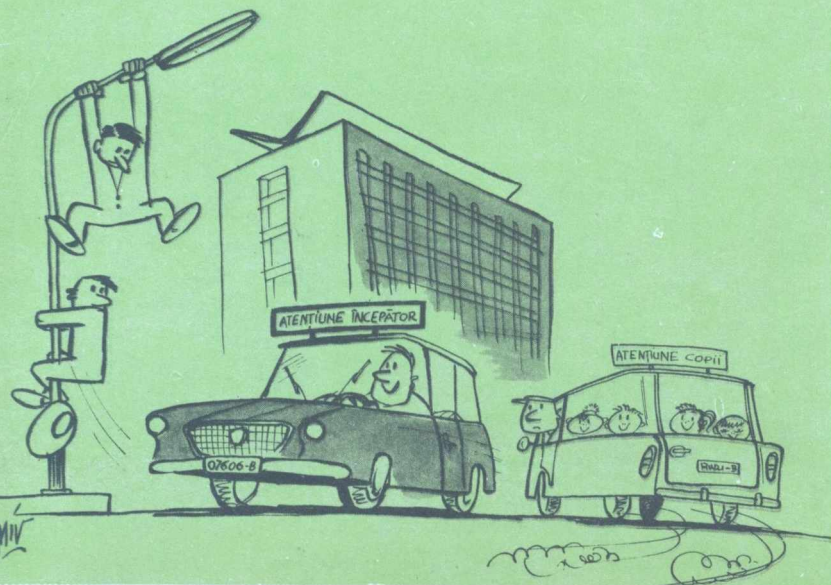
— Draga mea, te încăpăținezi fără temeii. De fiecare dată aceleași discuții. O să intrăm la restaurant cu alt prilej.

CONDICA
DE SUGESTII
A „URZICII”

Fila

1

M. IVĂNESCU

Sugestie pentru unii proaspeți șoferi.

UMOR CEHOSLOVAC

Emancipatelor,

În ultima vreme se pot observa pe străzile noastre tot mai multe coafuri noi — băieții poartă părul mai lung, iar fetele dimpotrivă — mai scurt. Nu este o modă urită, mai ales că pe băieți îi prinde.

Dar să mai luăm în considerare și o altă latură a chestiunii. Moda bărbătească în prezent este mult mai pestriță, mai colorată și mai rafinată decît acum cîțiva ani. Se vede că natura înclină spre noi. Pot dovedi acest lucru și cu un exemplu din științele naturii.

Se știe că leul are coamă frumoasă, cerbul are coarne, cocoșul, fazanul, curcanul, rățoiul și o serie de alte păsări se fălesc cu penelilor frumoase, cu creste, ciufuri, gulere etc. Dimpotrivă, femelele lor sint inzestrate cu mai multă modestie. De aici nu cumva reiese că natura ar ține mai mult la bărbați? Dimpotrivă! Pentru natură, femela este mult mai prețioasă, iar această lipsă de atracție prin aspectul exterior o ferește de viețuitoarele dușmănoase, iar bărbatul este împodobit ca să fie iubit.

La oamenii din vechime, acest lucru se petrecea invers. Pentru

de I. AVIAN

Îi flutur în dreptul ochilor ziarul deschis la rubrica «Unde mergem azi», în speranța să-i readuc gustul pentru spectacole, pierdut cum se vede la ora actuală; citesc tare și apăsător: «Patria»: «Dulcea pasăre a tinereții», «Republica»: «Duminică la New-York». Îmi trage ziarul din mână, îl învîrtește, îl răsucesce, se oprește la ultima pagină și citește cu voce sonoră: «Petreceți o seară plăcută la restaurantul cutare și cutare... Muzică, dans, antren... mîncăruri alese...»

Rezultat nul. Supărată, se sprijină pe pervazul ferestrei și privește afară. Supărat, privesc și eu

afară, dar de la cealaltă fereastră. Noroc de cameră, că e prevăzută cu două ferestre, altminteri nu puteam fi supărați. Tace. Tac și eu. Parcă am fi interpreții unui film mut. Trec cîteva minute, iau din nou inițiativa:

— Tragem la sorți. Dăm cu banul.

— Da, da, se bucură Eliza, Foarte bună idee. Cade banul, mergem la «Capșa», nu cade banul mergem la bar!...

Ride. Pufnesc și eu în ris. Încordarea prinde să se destrame. Ne furăm cu coada ochiului. Tot eu cu inițiativa:

— Iartă-mă Eliza, dacă nu ți-am făcut pe plac. Doream atît de mult să vedem un spectacol. Acum însă mergem unde vrei tu.

— Ba eu te-am necăjit. Țineam să ne distrăm la un restaurant, dar acum mergem unde vrei tu.

— Nu, nu! Eu am greșit!... Un soț trebuie să facă soției pe plac. Mergem la restaurant.

— Eu am greșit! O soție nu trebuie să se încapățineze. Intrăm la cinema sau la teatru.

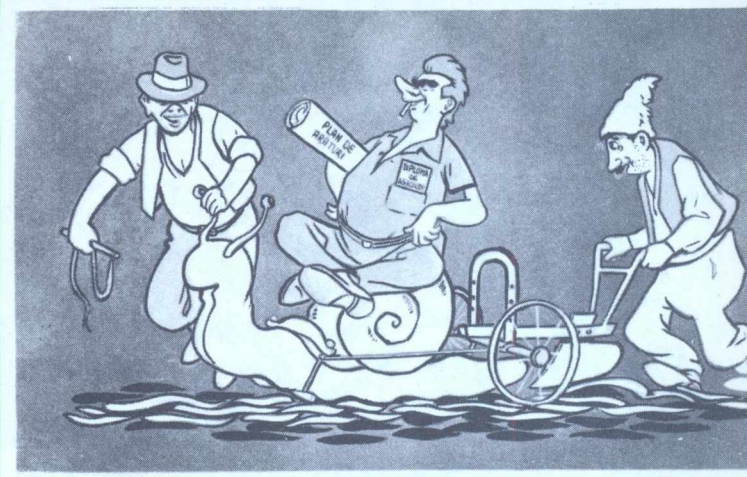
— Elizo, sau unde vrei tu, sau nicăieri!...

— Dragul meu, sau nicăieri sau unde vrei tu.

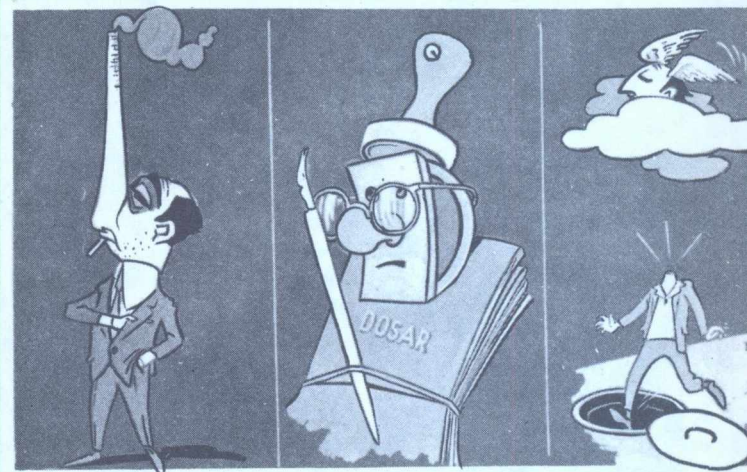
Și fiindcă vremea trece încet, dar ireversibil, am ales amîndoi un teren, ca să zic așa, neutru: acasă!...

Eliza a pregătit masa și a rînduit fel de fel de bunătăți. Să se simtă ca la restaurant. Eu am deschis aparatul de radio. Se transmitea o piesă. M-am simțit ca la teatru.

Sînt curios ce o să se întîmple duminica viitoare.

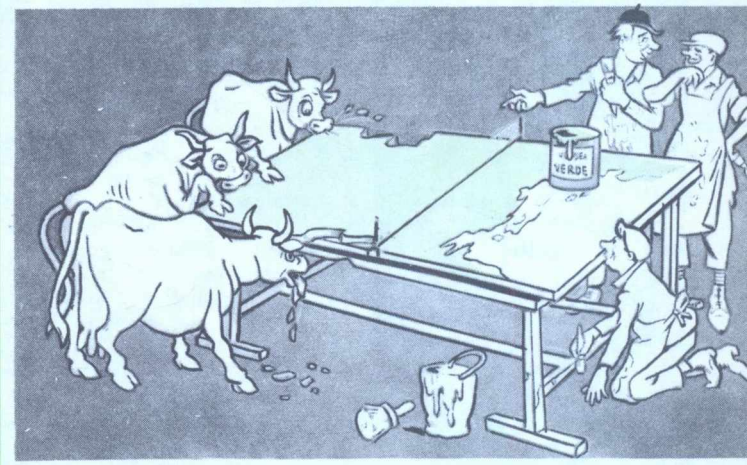

AGRONOMUL: — Las-o mai încet că îmi vine ameteț

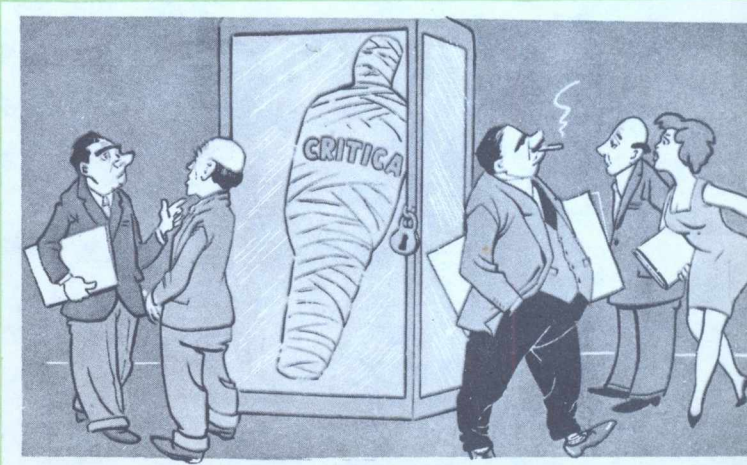

«PORTETE»

Unele cooperative agricole de producție nu se îngrijesc de asigurarea furajelor.

Asigurarea de... «masă verde»

— Șeful zice că e foarte prețioasă și de aceea trebuie bine păstrată!

de VLSTA SMRZOVA

ATENȚIUNE!

natură era mai de preț bărbatul. Părul îi era scurt sau nu avea deloc, mustățile rase, coarne nu avea (sau numai uneori), îmbrăcămintea modestă, banală.

Dar natura știe foarte bine ce face așa că nu ne miră deloc că se interesează mai mult de bărbați și-i apără de dușmani. După statisticile publicate la noi, erau în anul 1961 șapte milioane de femei, în timp ce bărbați erau numai 6,7 milioane; de aici înțelege fiecare că bărbații sînt mai de preț.

Ei, dar această deosebire în prezent începe să dispară și noi femeile putem privi în liniște schimbarea bărbaților spre binele nostru. Observați legătura frumoasă dintre părul și mustățile bărbaților cu egalitatea în drepturi? Vă asigur, dragi femei, că, în urma acestor lămuriri, nu se va găsi niciuna dintre noi care să protesteze la vederea noii coafuri bărbătești.

Traducere de TEODOR HOLBAN

DIN EXPOZIȚIA CARICATURISTULUI AL. GIURGIU

Transmitem
ultimele știri.

Luptele continuă în cartierul Harlem din New York. Guvernul S.U.A. a înaintat un puternic protest împotriva guvernului Ghanei, arătând că trimiterea a 2000 pușcași de marină ghanezi pentru protejarea hotelului «Theresa» și altor puncte strategice din acest cartier constituie un act ilegal.

Între timp, guvernul Izraelului a hotărât să trimită 1 000 parașutiști în cartierele Brooklyn și Bronx pentru apărarea lăcașurilor de cult.

De asemenea, parașutiștii francezi au refuzat să se retragă din cele 50 de restaurante franceze din Manhattan, declarând că vor rămâne acolo până când tot personalul va fi evacuat.

Președintele Johnson afirmă cu tărie că New Yorkul este o problemă internă a noastră și că, dacă trupele străine nu vor fi imediat retrase, trupele americane le vor sili să facă acest lucru.

Aceasta, imediat ce se vor întoarce din Vietnam, Tailanda, Japonia, Taivan, Congo, Guantanamo, Guatemala și Santo Domingo.

ARGUMENTE

O sfință indignare l-a cuprins pe premierul sud-rhodesian Ian Smith. Pe domnia-sa îl revoltă faptul că presa din întreaga lume îl consideră un rasist inveterat. «Nimic nu e mai fals! strigă domnul Smith în coloanele ziarului guvernamental «The Citizen». Sint prieten al africanilor și populația neagră din țara noastră are toate motivele să-mi fie recunoscătoare».

În sprijinul acestei afirmații, primul ministru aduce un argument. E singurul, dar e serios de tot, deoarece utilizează limbajul cifrelor. Și, după cum se știe, ele sint foarte greu — dacă nu chiar imposibil — de combătut.

Spune domnul Smith: «În Rhodesia de sud fermierilor europeni le sint rezervate 35 950 000 de acri din terenurile cultivabile, în timp ce africanilor le revin 44 240 000 de acri. Această diferență vorbește de la sine».

De vorbit, nici vorbă, vorbește. Să vedem însă ce spune diferența pe care premierul o citează cu atîta mîndrie. În acest scop vom recurge tot la cifrele care-i plac indignatului «prieten» al populației negre. Nu vom contrazice corectitudinea datelor sale și vom pleca de la principiul că ele sint exacte. Vom adăuga numai că în Rhodesia de sud numărul albilor este de 230 000, iar al africanilor de peste patru milioane. Ceea ce înseamnă că fiecărui european îi revin peste 150 de acri, iar fiecărui african sub 11.

E un calcul simplu, pe care totuși domnul Smith nu l-a făcut. Poate că nu e tare la matematică. Din același motiv o fi uitat să adauge 5 880 000 de acri, care în mod oficial sint terenuri «nerezervate», dar care în realitate au fost acaparate tot de albi. Asta face dintr-un condei încă 25 de acri pe cap de european. Cap care dispune astfel de o suprafață cultivabilă de circa 16 ori mai mare decît capul de african.

Mai există o cifră comparativă pe care premierul sud-rhodesian a neglijat s-o aducă în discuție: venitul mediu anual al unui alb este de 183 de ori mai mare decît al unui negru. Dar despre aceasta ne vom feri să-i pomenim ceva, căci bănuim că ne va răspunde:

— Firește, dar africanii sint în țara lor, în vreme ce europenii au venit de la mari depărtări, special ca să se chivernisească.

Și un asemenea argument e greu de combătut.

V. GALĂȚEANU

FANTOMELE DIN SECTORUL FIZI BARAKA

Unul din polițiști l-a înșfăcat fără nici un menajament de braț, celălalt i-a petrecut repede cătușele la încheieturile mîinilor. Gesturile lor brutale aveau un singur avantaj: îl scuteau pe Roger Asnond să se ciupească singur, pentru a se convinge că nu visează. Totul i se părea un coșmar. El, corespondentul agenției americane «United Press Internațional», să fie maltratrat de poliția din Elisabethville ca un borfaș ordinar?

Așadar, ce crimă comisese ziaristul pentru a fi arestat? Răspunsul la chinuitoarea întrebare l-a aflat din gura comandantului militar al sectorului Fizi-Baraka. Acesta l-a lăsat să înțeleagă că nu i se reproșează nimic altceva decît că e un răzvrătit, spion și trădător, cusururi pentru care are toate șansele să fie împușcat sau spânzurat. Împriecinatul s-a jurat pe toți sfinții că e nevinovat, și a sugerat ideea că la mijloc s-ar putea să fie vorba de o confuzie. Scos din sărite de atîta obrăznicie, comandantul i-a fluturat sub nas un ziar american care publicase o corespondență semnată Roger Asnond. În știrea care avea numai zece rînduri scria că trupele congoleze duc lupte în sectorul Fizi-Baraka.

Ziaristul a citit și recitat mica lui operă, fără să-i găsească nici un defect. Nu se sufla un cuvînt despre forțele patriotice, nu se pomenea nici măcar numele cu care ele fuseseră răsbotozate — «grupările rebele». Atunci?

— Atunci? a răcnit comandantul. Uiți că a trecut un an și mai bine de cînd tot anunțăm că în sectorul nostru i-am lichidat pe toți rebelii! Dacă nu mai sint rebeli, nu mai sint nici lupte. Și invers, dacă sint lupte, înseamnă că mai există rebeli. Cu cine ne-am bătut? Cu fantomele?

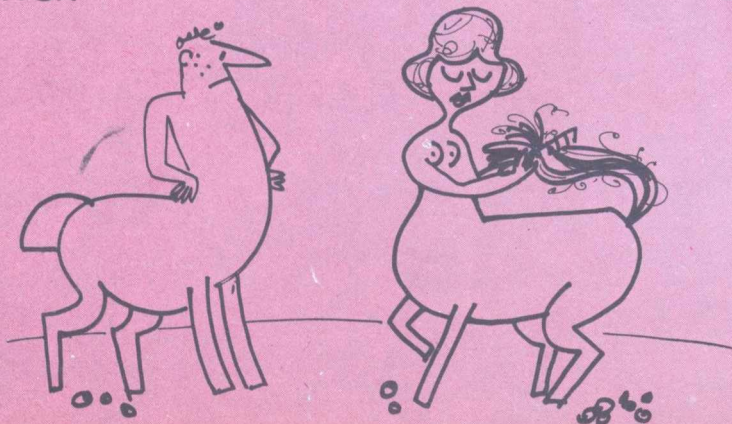
Corespondentul a tăcut. Asistase personal la lupte, văzuse cu ochii lui trupele guvernamentale luînd-o la sănătoasa și lăsînd pe teren morți și răniți, auzise cu urechile lui șuieratul gloanțelor și exploziile obuzelor. E adevărat însă că nu mai așteptase să dea nas în nas cu inamicul și o ștersese și el, cit îl ținuseră picioarele.

Așa că — cine știe? — poate că dreptatea era de partea comandantului.

Drept care corespondentul a cerut frumușel pardon, și a promis că va da convenita dezmințire.

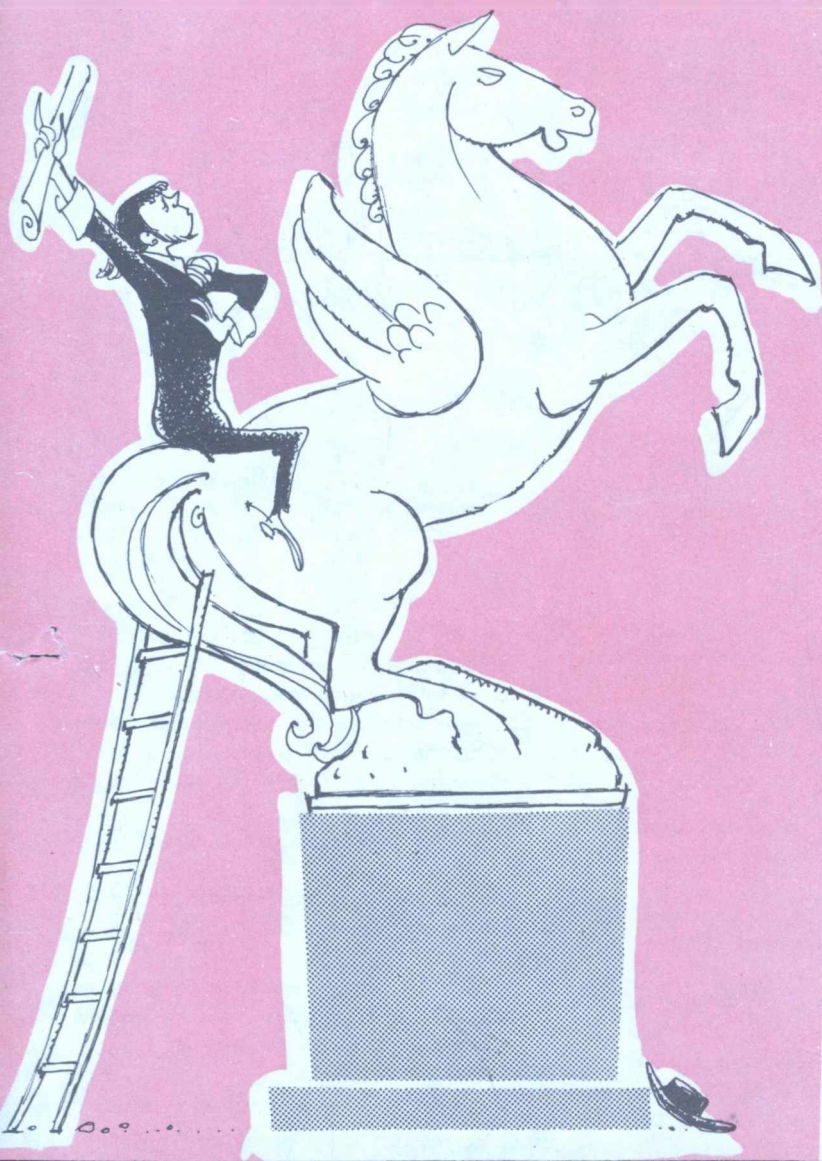
N. AURELIU

AVRAM ANTON

— Mereu întîrziem din cauza pieptănăturii tău.

EUGEN TARU

AUTOCONSACRARE

M. STĂNESCU

— De ce crezi că-a fost aleasă Marina Vlady pentru «Steaua fără nume»?
— Trebuia neapărat o stea... cu nume!

COMORI

la Suceava

— Ferice de tine că te duci la Suceava, mi-a spus un coleg. Ai ce vedea. Relicve istorice, monumente de cultură...

Cind m-am întors din călătorie, l-am întrebat:

— Tu cunoști toate monumentele istorice din Suceava?

— Toate. Am vizitat orașul de trei ori și nu mi-a scăpat nici un colțșor.

— Bine. Atunci, spune-mi unde ai văzut pe Genoveva de Brabant?

— ?!

— Ce te uiți așa la mine? Genoveva cea surghiunită cu pruncul în pădure. Copilul fiind îngrijit de o mulțime de doici patrupede, mama a găsit timp să-și pună, cu oarecare frivolitate, ghirlande de flori în plete...

— Ce tot aiurezi? Cu povestioara asta lacrimogenă se delectau străbunii noștri. Ce legătură are cu Suceava?

— Dar «pictura» reprezentând o femeie despletită, încadrată de două păsărele care o sărută dragălaș cu ciocul, ai văzut-o? Valoarea lucrării este sporită considerabil de aceste admirabile versuri:

*Toate păsările îmi șoptesc
Pe tine să te iubesc.*

— Să-ți spun drept, n-am văzut-o. Ai mai făcut și alte descoperiri din astea epocale?

— Desigur. Am mai descoperit un desen încărcat de spice de grâu, trandafiri și nelipsitele păsărele, în mijlocul cărora tronează, rigidă și fericită, o pereche de îndrăgostiți. E drept, nu sînt nici frumoși, nici tineri, dar privitorul este compensat de textul spiritual care însoțește imaginea:

*Foaie verde spic de grâu,
Spune-mi, Leano, cînd să vii,*

oftează, poetic, îndrăgostitul. La care Leana răspunde cochetă:

Cît se poate de tîrziu!

O profundă idee filozofică o conține opera care imaginează un nou cuplu, desenat de data aceasta într-un decor de abundență gospodărească plin de un farmec inedit (bufet, aragaz, cutii cu făină și orez). Bărbatul, trăgîndu-și cu gingășie soția de breteaua șorțului cu volănașe, rostește tulburător și adînc:

*De cînd sînt pe lumea asta,
Mi-am iubit numai nevasta.*

...Va să zică și-a iubit nevasta de cînd s-a născut, adică înainte de a fi cunoscut-o! O fidelitate

unică... O replică a acestei nemuritoare opere o constituie o altă pinză, în care inevitabila pereche, înconjurată de inevitabilele flori, e însoțită de declarația categorică a femeii:

*Nimeni nu e fericit și bine
Ca bărbatul meu cu mine!*

E bine?

— Îți mărturisesc, spuse colegul meu, că sînt uluit.

— Ai fi rămas și mai uluit dacă ai fi avut ocazia să cazi în extaz ca mine în fața desenului reprezentînd un păun cu coada rotată. Probabil pentru că asemănarea cu un curcan înfoiat era izbitoare, spre a nu se crea confuzii, autorul avusese grijă să scrie dedesubt ce reprezintă desenul. Dar nu scrisese prozaic pur și simplu: păun, ci, străbătut de fiorul poeziei, găsise următoarea expresie vibrantă:

*Păunașul
Fudulașul...*

— Spune-mi, te rog, unde ai făcut aceste descoperiri istorice?

— Într-un loc pe care tu nu te-ai gândit să-l vizitezi, deși e plin de astfel de comori: în piața orașului Suceava. Există acolo un loc unde se expun astfel de cirpe, pardon pinze «de brodat cu acul».

— Cine o fi autorul lor?

— Autorul e deocamdată anonim, dar autoarea morală e de fapt cooperativa «Unirea» din Suceava, care le vinde cu seninătate la prețul convenabil de 9,50 lei bucata.

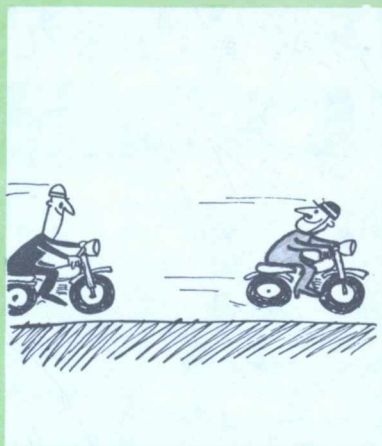
— Mă mir. Suceava are atîtea monumente istorice cu care se poate mîndri.

— Cu astea nu se poate mîndri, fiindcă sînt... preistorice!

VERONICA BERTOLI

MG
25

GROSU MIHAI

PAUL CONSTANT

Miei încrețături

Peste sufletul casei, inchipuind pînă aci cîntecul și bucuria, se abătuseră tristeți grele. Ferestrele rămîneau cu obloanele închise, coana Tinca, proprietăreasa, se mișca prin curte furișată și tăcută, în odaie fie-sa, Aurica, zăcea cu felii de cartofi la cap și sezvircolea în așternut. Vecinii, ca toți vecinii de altfel, trăgeau cu coada ochiului și se bucurau înfundat. Șau se adunau pe la porți și discutau șopcăit:

— Vorba este că s-a stricat logodna și s-au făcut de rîs!

— N-ați văzut-o că innebunise de-a binelea?! Rochii peste rochii, cojnice peste cojnice încărcate cu de toate.

— Cine mai era ca Mărinică al ei?!

— Și cînd te gîndești, un vînzător la o gheretă de bufet!

— Gheretă, gheretă, dar îi renta! Sigur că a intrat alta pe fir...

— Acum umblă din nou, Aurico, să-ți găsești căpătii!

— Păi altceva ce-are să facă?! Numai că asta o să fie mai greu și cu zăbavă!

Așa melițau vecinele, așa cugeta și Aurica printre suspine. Dar de știut, nimeni nu știa de ce nu s-a prezentat Mărinică la logodnă.

Pe la o vreme, spre seară, s-a auzit ciinele lătrînd. Era un ciine isteț, cu trei feluri de lătrături. Coana Tinca a înțeles că este vorba de om străin și a ieșit în prag. Un necunoscut, scos parcă de la etuvă, i-a întins o scrisoare:

— De la Mărinică, de trebuia să vă fie ginere.

După care a plecat, ca să nu mai încurce vorba. Coana Tinca mai că nu-avea ochelarii la îndemînă, mai că uitase să învețe carte, s-a grăbit să i-o dea fie-si să i-o citească, cu glas tare și fără să scape un cuvînt. Aurica s-a ridicat în capul oaselor și, după ce a colindat-o cu privirea, a rostit ca în vis:

— Este de la Mărinică!... De geaba l-ai făcut dumneata mize abil, că tot cavalera rămăs!

— Să vedem, să vedem! a rostit coana Tinca, neîncrezătoare și colțoasă. Eu, una, parcă tot n-aș crede!

Aurica n-a luat seama la răutatea maică-si și a pornit să o citească înfrigurată și lăcră-mînd:

«Aurică, suflete!!! Te rog să nu mă judeci și să nu mă osindești că n-am putut lua parte la logodna noastră ieri, fiindcă s-au găsit unii care să mă judece și să mă osîndească, de pot spune că m-au nenorocit...»

Vreau să-ți povestesc ce s-a întimplat, așa ca să-ți vină inima la loc și să nu crezi că am încetat să-ți rămîn al tău devotat și iubitor logodnic, pînă la sfîrșitul vieții mele! Și că dacă nu acum, peste trei ani de zile tot Aurica Ciubuc are să te cheme, după numele meu pe care știu că l-ai săpat în inimă și pe banca de la intrarea în parc.

Mă găseam la serviciul meu, pe care numai cu primejdii nu mi l-aș fi inchipuit și mă zbăteam să fac așa ca să ajungă băutura la toți consumatorii care se înghesuiau, parcă mai mulți ca întotdeauna. Și să-i servesc rapid, ca să nu scape vreunul trenul sau alte interese și să-mi aud vorbe care să-mi cadă greu. Toată lumea era mulțumită, afară de ici și colo cite un neam prost care mă enerva cu chestii de nimic; ba că nu i-am dat restul de 25 de bani, ba că i se pare băutura botezată cu apă, ba că i-am pus paharul gol. Mofhuri, la care nu aveam eu timp să răspund și se lichidau din oficiu. Pînă ce vine unul, de mai bine n-ar mai fi venit, și după ce ia seama în dreapta și în stînga, mă tratează de sus, crezînd că-i merge cu mine, Mărinică Ciubuc:

— Ascultă, tovarășe, zice el — de ce nu ești cîstit și înșeli lumea?

— Da' cine ești dumneata de mă controlezi? zic eu. Comandă, bea, plătește și pleacă pe-aci încolo! Eu trebuie să dau zor ca să fac planul!

— Eu cred, zice el, că zorești să-ți faci suma, nu planul.

Și-mi pune identitatea sub nas. Mă uit la ea și pufnesc:

— Și ce dacă ești procurist? Ești procurist la slujba dumitale, nu la bufetul meu. Păi cu una ca asta crezi că m-ai dat gata?

Ca să-l scurtiez din vorbă, dau să-mi servesc înainte mușterii. Dar el, de colo, se ține de-a bățul cu mine și nu mă slăbește deloc.

— Eu sînt procuror, nu procurist, tovarășe!

Cînd am auzit de vorba asta, care mi-a fost urită întotdeauna, m-am simțit muiat din glesne.

— Și cu ce vă pot servi? — i-am zis eu înmuiat. Iar în sinea mea am și cugetat la iuțea că praful se va alege de logodna noastră!

— Cu socoteala numerarului, a inventarului de mărfuri și cu prîba de băutura pe care să le grăduim, a zis el, domol.

Și s-a întors spre ușă făcînd semn la niște milițieni pe care n-avusesem timp să-i observ, cu care s-a apucat să mă socotească din toate.

Asta a fost ieri, cînd trebuia să te fac fericită. Astăzi, înainte de a mă dezmetici cum trebuie, m-am pomenit și judecat și condamnat. Tu nu trebuie însă să te sperii sau să te superi. Că trei ani de zile trec la iuțea și să-ți inchipui că sînt plecat în delegație undeva, pe teren. Soacri-mi cred că o să-i pară bine de o intimplare ca asta, că și așa spunea că sînt prea tinerel și că nu mi-ar fi stricat să am cu 3—4 ani mai mult. Din parte-mi, te rog să fii asigurată că-ți rămîn devotat și că în tot timpul ăsta de deplasare n-am să te trădez cu altele.

Închei zorit, ca să dau rîndul la creion altuia, un băiat valabil adus și el la stagiul tot pe trei ani pentru o învălmășeală cu lăsare de singe la o petrecere prietenească din cartierul lor.

Și cu asta, Aurico suflete, te sărută al tău iubitor și în veci logodnic, Mărinică Ciubuc.

Aurica și-a lăsat capul în piept, strîngînd scrisoarea de parcă s-o înăbușe. Și poate c-ar fi rămas pentru multă vreme așa dacă n-ar fi fost trezită de oftatul, aducînd a gîițat, al coanei Tinca:

— Ceasul rău, fetițo! Acum nu te mai zmiorcăi și îmbracă-te să pleci în oraș... Că trei ani sînt mulți ani ai dracului și trebuie să-ți cauți un alt logodnic, măcar provizoriu, ca să crape toată mahalaua de necaz...

ÎNTRU CĂTEI

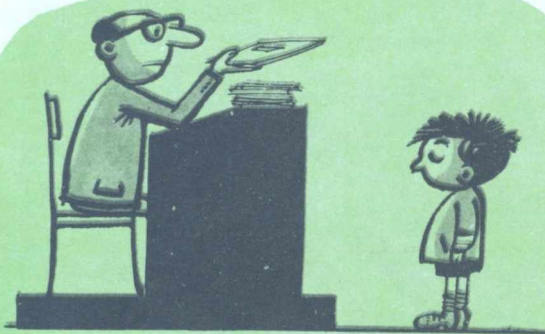
— Stăpînii tăi sînt vegetarieni?
— De unde știi?!

V. TIMOC

Medicul: — Se vede, tinere, că absentezi des!
Garoul nu se întrebuițează la oprirea hemoragiilor nazale!...

GH. CHIRIAC

— Tatăl tău a rezolvat problema?
— Da, dar eu i-am ajutat!...

ÎNȚILNIRE CU O.D.F. IAȘI

O.D.F. (Oficiul de difuzare a filmelor) din Iași difuzează uneori filme prea uzate, așa zise «de starea a 5-a», care se rup în timpul rularii, iar după lipiri și amputări devin adesea de neînțeles.

La cinematograful «Oituz» din Tirgu Ocna a rulat cîteva zile filmul «Întîlnire cu spionul», din a cărui peliculă uzată, cînd s-a rupt și s-a relipit, a trebuit să se taie tocmai secvența în care urma să aibă loc... întîlnirea cu spionul.

În asemenea condiții spectatorii vor evita întîlnirea cu filmele.

UMOR LA GURA HUMORULUI

A fost odată, în basme și în snoave, un moșneag care umbla cu luleaua în gură și întreba lumea de pe uliță... unde îi e luleaua.

Întreprinderea minieră din Gura Humorului a luat în primire, cu forme în regulă, de la întreprinderea minieră din Cîmpulung Moldovenesc autocamionul nr. 25 144, dar după încheierea formelor, n-a trimis și șofer să ia mașina, care a rămas și pînă azi, uitată, acolo.

După cîteva luni, întreprinderea minieră din Gura Humorului a mai trimis la întreprinderea minieră din Cîmpulung Moldovenesc și autocamionul nr. 26 860 spre a fi reparat, urmînd să trimită ulterior și piesele necesare reparației, dar piese n-a mai trimis și nici mașina n-a mai luat-o de-acolo.

După alte cîteva luni, întreprinderea minieră din Gura Humorului a trimis la întreprinderea minieră din Cîmpulung Moldovenesc o scrisoare prin care a cerut acesteia să-i comunice... unde se află autocamioanele nr. 25 144 și 26 860, deoarece le are... lipsă în inventar.

A fost odată, în basme și în snoave, un moșneag care umbla cu luleaua în gură și întreba lumea de pe uliță... unde îi e luleaua.

I.G.C.R. TECUCI, LA MUZEU

La muzeul raional din Tecuci vin numeroși vizitatori, fiind acolo multe lucruri de admirat.

În una din săli, vizitatorii pot admira 50 de vase de lut, geto-dacice, vechi de două mii de ani, iar în podul muzeului pot admira... 14 găuri noi-nouțe în acoperiș, prin care... plouă în muzeu.

Vasele geto-dacice datează de două mii de ani și provin din cetatea Piroboridava, descoperită de arheologi la Poiana-Tecuci, iar găurile din acoperiș datează de cîteva luni și provin de la I.G.C.R. (întreprinderea de gospodărie comunală a raionului) Tecuci, care i-a făcut muzeului, în cursul acestui an, reparație capitală. Înainte de a i se face muzeului reparație capitală, acoperișul muzeului nu avea găuri.

Dar vizitatorii muzeului trebuie să se grăbească. Cele 14 găuri pot fi admirate numai pînă cînd expiră termenul de garanție a lucrării și pînă cînd, prin urmare, I.G.C.R. Tecuci va trebui să le astupe.

Adică să se grăbească măcar vizitatorii, dacă I.G.C.R. Tecuci nu se grăbește.

CHESTIE DE CHERESTEĂ

I.F. (întreprinderea forestieră) Roznov a avut, în cursul acestui an, din partea unor beneficiari, refuzuri de cherestea.

Dar I.F. Roznov nu e vinovată de calitatea necorespunzătoare a cherestelei refuzate, pentru că I.F. Roznov doar valorifică cheresteaua, nu o și produce.

Cheresteaua e produsă pentru I.F. Roznov de «unitățile de industrializarea lemnului» din subordinea sa, U.I.L. Roznov și U.I.L. Tazlău.

Bineînțeles, U.I.L.-urile Roznov și Tazlău nu sînt vinovate de calitatea necorespunzătoare a cherestelei, deoarece ele prelucrează bușteni neuscați suficient, din cauza sectoarelor de exploatare care nu respectă ritmicitatea livrărilor ca să aibă timp buștenii să se svînte.

Iar sectoarele de exploatare nu sînt vinovate de această ritmicitate, ea fiind în funcție de condițiile în care I.F. Roznov... etc., etc.

Și dacă nimeni (nici o persoană responsabilă) de la întreprinderea, unitățile sau sectoarele arătate mai sus nu e de vină că e cheresteaua necorespunzătoare, atunci e clar: de vină e... cheresteaua.

C. CRISTOBALD

BONBONS

